

HANNAH

Haar ouders waren begin veertig toen Hannah door moeder de wereld in werd geperst. Versuft door de oerkracht waarmee ze uit het paradijs was verdreven, lag ze tussen de gespreide benen van haar moeder. Een zuster roste met een ruwe handdoek over het lijfje en hield haar vervolgens aan haar beentjes ondersteboven. Na de eerste ademteug krijste ze met gebalde vuistjes dwars door de kreten van moeder; haar uitgescheurde geboorteen liefdeskanaal werd tot een aanvaardbare opening dichtgenaaid zodat het geheel over enkele maanden weer toonbaar zou zijn en wellicht bruikbaar. Al was dat laatste nauwelijks te verwachten als je de golf van verwensingen had gehoord die moeder eerder over de vader uitstortte, die overmand door emoties op een stoel naast het kraambed hing.

De zwangerschap was een verrassing, de hete verwachtingsvolle vrijpartijen hadden eerder niet geleid tot het ontstaan van een kindje. De pogingen tot bevruchting werden een klus die geklaard moest worden. Als het eitje de sprong waagde, moest vader zaaien. Twee dagen ervoor en twee dagen erna. De daad ging gepaard met zuchten en steunen, niet zozeer uit hartstocht, dan wel uit ongeduld. En soms met een hysterische slappe lach die al helemaal niet bevorderlijk was voor de met moeite verkregen erectie. Hoe het ook zij, de buik van moeder bleef leeg en elke maand bloedde haar baarmoeder en haar hart. Haar man bleek traag zaad te hebben volgens een arts.

‘Vele laatsten zullen de eersten zijn’, sprak haar man, als zij hem zwijgend verweet dat het niet opschoot zo. Luie donders waren het. Angsthazen. Hij bleef zijn slome sperma op de verplichte dagen naar binnen pompen tot ze er genoeg van hadden.

Ze legden zich erbij neer dat zij samen zouden blijven, vreeën alleen nog als ze er zin in hadden.

Na twee maanden stopte het bloeden abrupt, in eerste instantie weten ze dat aan vroegtijdige overgangsverschijselen tot moeder zich in de ochtenduren jammerend over de toiletpot boog en vader de benauwde braakgeluiden met nauwelijks verholen, intense vreugde aanhoorde. Ze konden het niet geloven, zagen met verwondering haar platte buik en kleine borsten uitdijen tot uitbundige rondingen. De man rechte zijn rug, schreeuwde van de daken, door de straten, de stad, het land dat zijn vrouw zwanger was. Die artsen lulden maar wat, traag zaad, zijn neus! Zijn allermooiste zaadje had het ei van zijn vrouw doorboord, snel en accuraat als een speer. Moeder lachte bleekjes.

De foetus die Hannah was, werd een krachtige baby. Ze dobberde in het warme vruchtwater, zwaaide aan de navelstreng, duikelde koppeltje, schopte tegen de blaas en moeder plakte geneerd de laatste maanden een inlegkruis in haar slip. Hannah luisterde naar de hartslag, het ruisen van bloed en de gedempte stemmen van haar ouders vanuit de buitenwereld. Nooit meer zo veilig en verbonden met een ander menselijk wezen. Zo onzichtbaar